

The Ascended

GRENWICH & LENNOX

**THE
ASCENDED**

**Een dodelijke competitie begint.
Een verboden aantrekking ontvlamt.**

Vertaald door Anne-Marieke Buijs,
Niels van Eekelen en Annick Smithers

ISBN 978-90-492-1253-7

ISBN 978-94-023-3024-3 (e-book)

ISBN 978-90-492-1488-3 (audio)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Ascended*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs, Niels van Eekelen en Annick Smithers

Omslagontwerp en -beeld: Parker & Lennox, bewerkt door BüroSüd

Illustraties schutbladen: © Karina Giada

Zetwerk: Crius Group Houten

© 2025 Bree Grenwich & Parker Lennox

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Dit boek bevat thema's en beschrijvingen die door sommige lezers als schokkend of confronterend kunnen worden ervaren. Op pagina 733 vind je een volledig overzicht van de inhoudswaarschuwingen.

Luister mee met onze door *The Ascended*
geïnspireerde playlist op Spotify

De meeste nummers zijn uitgekozen vanwege de teksten, sommige
vanwege de vibes en andere voorspellen misschien wel de toekomst.

*Voor de stille nasleep,
als de strijd tot een eind komt
en we onder ogen moeten zien
wat we door de overwinning zijn geworden.*

UITSPPRAAKGIDS

Thais – THAIS

Xül – ZOEL

Thatcher – THAT-sjer

Aelix – EE-lix

Aëlla – A-el-lah

Aesymar – EE-sie-mar

Asteria – as-TEH-rie-a

Axora – aks-O-rah

Bellarium – bel-LA-rie-um

Chavore – tsja-VOR-eh

Davina – da-VIE-na

Doorn – DOORN

Drakor – DRA-kor

Draknavor – DRAK-na-vor

Elysia – ee-LIE-sie-ah

Hydrathis – hie-DRA-tis

Kavik – KA-vik

Kyren – KIE-ren

Lyralei – LIE-ra-lei

Marx – MARKS

Miria – MIE-rie-ah

Moros – MO-ros

Morthus – MOR-tus

Morvaren – MOR-vah-ren

Novalie – NO-vah-lie

Nyvora – nie-VO-rah

Olinthar – O-lin-tar

Osythe – O-sie-te

Pyralia – pie-RA-lie-a

Pyros – PIE-ros

Sev'andarath – SEV-ah-na-rat

Suliën – SU-lie-en

Sylphia – SIL-fie-ah

Syrena – SIE-re-nah

Syrenari – SIE-reh-na-rie

Terralith – TER-ra-lit

Thalor – THA-lor

Verdara – ver-DA-rah

Vesper – VES-per

Vivros – VIE-vros

Vorinar – VOH-rie-nar

Zondralis – ZON-dra-lis

PROLOOG

In het begin waren er enkel de Primordialen. Wezens van wie de gedachten de realiteit zelf schiepen, die leven in het niets bliezen en bestaan in de Kloof schilderden.

Uit hun dromen ontstonden oceanen en wouden, bergen en sterren. Aan hun fluisteringen ontsproten de stervelingen. Uit hun trots kwamen de Aesymar voort, goddelijke kinderen die fragmenten in zich droegen van de macht van hun scheppers.

Maar macht bracht ambitie voort.

Onder de Aesymar verhieven zich er twaalf boven de rest. Hun verlangens reikten verder, hun honger werd dieper en ze keken niet als hoeders naar Elaren, het rijk van de stervelingen, maar als heersers die op hun kroon wachtten.

Wat toen volgde werd enkel in fragmenten besproken. Een verzet waarover werd gefluisterd in half herinnerde liederen, een oorlog te omvangrijk voor sterfelijke geesten om die te kunnen bevatten. Sommigen beweerden dat de scheppers simpelweg waren gestorven, uitgeput door het scheppen van de realiteit. Toch menen anderen dat ze slapen, verzegeld zijn buiten bereik, wachtend op hun terugkeer.

Wat de waarheid ook was, de Primordialen waren allang weg.

Bij hun afwezigheid eiste Olinthar, de machtigste van de Twaalf, de hoogste troon op als koning van de goden. Onder zijn heerschappij werd er een nieuwe orde geboren, met de Twaalf aan de top, gevolgd door de

resterende Aesymer en, na verloop van tijd, de godengeboren kinderen van hun intieme ontmoetingen.

Toch was de schepping getekend. Goddelijke macht bloedde als een wond door in de sterfelijke wereld, drong door tot vlees en bot. Sommige stervelingen veranderden, waren aangeraakt door vonken die te overwelgend waren voor normale levens. Zij werden gevaarlijk, onvoorspelbaar en waardevol.

Daarom werden de Beproevingen der Verheffing in het leven geroepen, een smeltkroes waar degenen met gaven konden bewijzen dat ze die verdienden. Degenen die het redden sloten zich aan bij het laagste niveau van het pantheon, werden geëerd als Legendes. Degenen die faalden werden verstoten, hun namen bleven achter in het stof.

PANTHEON

Primordialen

De eerste wezens, scheppers van het bestaan en de Aesymarese en sterfelijke rassen. Uitgestorven.

De Twaalf

De machtigste onder de Aesymar, nu de heersers van de goddelijke en sterfelijke rijken (Voldaris en Elaren).

De Aesymar

De rest van het oorspronkelijke Aesymarese pantheon.

Legendes

De nazaten van de oorspronkelijke Aesymarese bloedlijnen, maar ook de gezegende stervelingen die door middel van de Beproevingen zijn verheven tot goddelijke status. (Alle Legendes mogen dan Aesymar zijn, maar niet alle Aesymar zijn Legendes.)

Gezegende stervelingen

Stervelingen die gaven of krachten hebben ontwikkeld.

Stervelingen

De inwoners van Elaren, het sterfelijke rijk.

1

ZOUT EN STERREN

Het oestermes schoot uit en sneed in mijn duim in plaats van tussen de helften van de koppige schelp te glijden. ‘Shit,’ mompelde ik. Bloed welde op uit de snee. Mijn hoofd bonsde met die speciale pijn die veroorzaakt was door te veel bier en te weinig slaap.

‘Thatcher, eikel die je er bent,’ fluisterde ik tegen de lege schuur, waarna ik het bloed van mijn duim zoog. De metaalachtige smaak vermengde zich met de lucht van de eb: rottend zeewier, ziltige modder en de scherpe stank van vis die te lang in de zon had gelegen. Het was het soort geur waar de meeste mensen van zouden kokhalzen.

Maar de oesterbedden wachtten op niemand, zelfs niet op diegenen van ons die de gevolgen moesten ondergaan van de slechte beslissingen van de nacht ervoor. Mijn tweelingbroer lag ongetwijfeld nog ergens in bed met gezelschap én dezelfde kater, maar dan zonder de verantwoordelijkheid.

Ik kromp ineen toen zout water van de volgende oester mijn snee deed prikken. Wanneer was ik de verantwoordelijke van ons twee geworden? Dat zat zeker niet in mijn aard. Herinneringen aan afgelopen nacht flitsen door mijn hoofd. Dansen op de tafel bij de Zandbar, de enige kroeg in ons piepkleine dorpje. De menigte voorgaan in schunnige zeilliedjes die zo vunzig waren dat die een kapitein zouden laten blozen. Drie vissers uitdagen tot een drankwedstrijd en winnen terwijl Thatcher me aanmoedigde en weddenschappen aannam. Ik had ze glas voor glas bijgehouden, had mijn laatste glas met een klap neergezet onder begeleiding van een

daverend applaus terwijl ik perfect in evenwicht was gebleven. Op de een of andere manier was het me nog steeds gelukt bij het ochtendgloren op tijd uit bed te komen terwijl mijn broer zijn roes uitsliep.

De verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat alles soepel verliep had zich jaren geleden om mijn schouders geveild... een mantel waar ik nooit om had gevraagd, maar die ik niet af leek te kunnen doen. Elke beslissing, elke keuze, vereiste een zorgvuldige overweging van de gevolgen. Wat als de oesters niet goed waren gesorteerd? Wat als we niet genoeg verdienden op de markt? Wat als ik faalde bij het enige wat Suliën nog van me verwachtte? Deze eenvoudige betrouwbaarheid, deze stilzwijgende vaardigheid die het enige betaalmiddel leek te zijn dat ik hem nog kon bieden? De constante mentale berekeningen putten me meer uit dan welk fysiek werk ook ooit had kunnen doen.

Ik legde nog een oester klaar. Deze bezweek voor mijn mes en onthulde glinsterend vlees binnen in de parelmoerachtige schelp.

Ik wierp die in de mand voor de markt en reikte naar de volgende, kreeg een ritme te pakken ondanks het bonzen in mijn hoofd. Briden reserveerde altijd twee manden geopende oesters voor zijn vroege gasten. Dat klusje klaarden we aan het begin van de dag, waarna we ze inpakten in zeewier en ijs om die af te leveren voor de gewone markt zelfs maar was begonnen. De rest brachten we levend mee en bereidden we gedurende de dag op bestelling. Een rotwerkje, maar zo bleven de oesters op hun best en verdienden wij er het meest mee.

Uiteindelijk ging de deur van de schuur piepend open, waardoor er fel ochtendlicht over de versleten houten vloer speelde.

‘Je ziet er niet uit,’ zei ik, zonder de moeite te nemen om op te kijken. ‘Echt belabberd.’

Thatcher lachte.

Het geluid stuitte pijnlijk tussen mijn slapen heen en weer.

‘En jij ziet er werkelijk stralend uit, zuslief. Die speciale gloed die wordt veroorzaakt door pure nijd.’ Hij kwam binnen geslenterd, een uur te laat, met een veel te zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht. Zijn linnen overhemd was scheef dichtgeknoopt en gekreukeld. Het donkergroene materiaal zat schuin om zijn brede schouders en zijn haren staken in verschillende creatieve pieken omhoog, het onmiskenbare bewijs dat iemand anders er met de vingers doorheen had gekamd.

Mijn eigen kleding was praktisch en versleten: een eenvoudige crème-keurige blouse waarvan ik de panden in een donkerbruine broek had gestopt die vaker dan ik kon tellen was gerepareerd, een oud vissersvest dat van Suliën was geweest met nog allerlei stukjes net en schelp in de zakken, en stevige leren laarzen die onder de krassen zaten door jaren ermee over het strand te hebben gelopen.

Ik had hetzelfde zwarte haar als Thatcher, al viel het mijne in door zout geharde golven tot voorbij mijn schouders terwijl dat van hem kort was geknipt. We hadden dezelfde vierkante kaaklijn, kuiltjes in de wangen en sproetjes over een oorspronkelijk lichte huid die gebruind was door al die jaren onder de zon aan de kust te hebben doorgebracht. Onze indigoblauwe ogen hadden we van onze moeder geërfd, net als onze koppigheid en affiniteit voor moeilijkheden, volgens Suliën.

‘Wat aardig van je om me met je gezelschap te verblijden.’ Ik wierp een lege schelp op de afvalberg en streek een plukje haar achter mijn oor. ‘Heeft je allernieuwste avontuurtje je eruit gegoooid of ben je vertrokken voor haar vader je ontdekte?’

Thatcher pakte een mes en kwam naast me zitten bij de sorteertafel, reikte naar een oester. ‘Het laatste,’ antwoordde hij met die onuitstaanbare grijns. ‘De dochter van Keth doet je trouwens de groeten.’

‘Welke?’ vroeg ik, ook al wist ik het antwoord al. De jongste dochter van de ouderling had de hele zomer al verliefd naar mijn broer zitten staren, die arme dwaas.

‘De mooie.’ Zijn grijns werd breder terwijl hij moeiteloos een oester opende en het vlees verwijderde.

Het was altijd frustrerend hoe makkelijk dit werk hem afging, zelfs als hij half dronken en nauwelijks wakker was. Alles ging hem zo gemakkelijk af. Hij leidde het soort gezegende bestaan waardoor alles gewoon losliep, waar deuren opengingen zonder dat hij ertegen hoefde te duwen, waar glimlachjes verschenen zonder dat hij daar moeite voor hoefde te doen.

‘Je weet dat ik een voorliefde heb voor blondines.’

‘Ze zijn allebei mooi.’ Ik wierp nog een oester in de marktmand. ‘En ze zijn allebei te goed voor jou. Ik hoop dat ze weet dat je haar alleen maar aan je verzameling toevoegt.’

‘O, ze wist precies wat ze zou krijgen.’ Thatcher bewoog zijn wenkbrauwen op en neer.

Hij zag er zo belachelijk uit dat ik het hem bijna vergaf dat hij me een deel van de ochtend alleen had laten werken.

‘En dat kreeg ze ook, herhaaldelijk, tot ongeveer een uur geleden. Alleen deed zij het communiceren vooral met andere lichaamsdelen.’

Ik gaf hem een harde por met mijn elleboog.

‘Jij kunt ook nergens tegen,’ zei hij plagend.

Ik bewoog met een abrupte beweging mijn mes zijn kant op, waardoor hij een lichte regen aan oesternat in zijn gezicht kreeg.

Hij sputterde tegen, hoestte dramatisch. ‘Probeer je me nu te verdrinken? Ik had gedacht dat je een beter humeur zou hebben na je nachtelijke duik met je lief.’

‘Ik ben langs de baai gelopen nadat ik de kroeg verliet. Alleen.’ Ik haalde mijn schouders op.

‘Alleen, hm?’ Die opmerking klonk bijzonder suggestief.

‘In tegenstelling tot sommige mensen hoeft ik niet elk uur van de dag gezelschap te hebben.’

Mijn broer stootte me aan met zijn schouder. ‘Leugenaar. Je was bij Marel. Ik merk het altijd als je bij hem bent geweest, dan krijg je zo’n zelfvoldane uitdrukking op je gezicht.’ Hij leunde dichterbij naar me toe en dempte zijn stem. ‘Trouwens, je hebt een zuigzoen vlak onder je oor die je vast hebt gemist bij het aankleden.’

Ik bracht met gloeiende wangen mijn hand meteen naar mijn hals.

Thatcher barstte in lachen uit.

‘Wat ben je toch een arrogante ezel,’ siste ik, terwijl ik nog een salvo oesternat op hem afvuurde, al moest ik stiekem glimlachen. ‘Waarom ben ik vervloekt met jou als broer?’

‘Omdat je je zonder mij zou vervelen.’ Hij maakte snel achter elkaar drie oesters open, gewoon, omdat hij dat kon. Hij keek me eens schuin aan en vroeg nieuwsgierig: ‘Wanneer geef je nu eens toe en laat je hem je fatsoenlijk het hof maken? Marel is al, wat, twee jaar verliefd op je?’

Ik concentreerde me op mijn werk, al was mijn ritme verstoord. ‘Zo zit het niet.’

‘Dat zou wel kunnen.’

‘Nee,’ zei ik vastberaden. ‘Je weet wel beter.’

Thatcher zuchtte, maar hield er verder over op. Hij kende me te goed om verder te discussiëren als ik mijn beslissing had genomen en hij wist heel

goed hoe ik over dit specifieke onderwerp dacht. Het was beter om alles oppervlakkig te houden, beter dat Marel me als niets meer dan een sporadisch pleziertje zag, een wilde ziel die onmogelijk te temmen was. Ook als hij meer wilde, zou hij uiteindelijk verdergaan met zijn leven.

Thatcher legde zijn hand even op de mijne, hield mijn mes stil.

Toen ik hem aankeek, was er geen plagende blik in zijn ogen te zien, enkel begrip. Hij mocht dan achter elke ontvankelijke vrouw in het dorp aan zitten, maar diep vanbinnen droeg hij dezelfde last met zich mee. Mij.

Voor ons zouden sommige deuren gesloten blijven.

‘Ik zal je altijd steunen, Thais. Dat weet je.’

Ik knikte een keer, ging verder met mijn werk. Om de een of andere reden twijfelde ik nooit aan die eenvoudige woorden van hem.

We waren klaar met de eerste partij net toen de zon boven de horizon kwam en een gouden gloed wierp over het water voorbij de ramen van het schuurtje. We stapten de frisse ochtendlucht in en het dorp Zoutkam strekte zich voor ons uit. De haven was gevuld met vissersboten, vroege vogels die de ochtendvangst al binnenbrachten. Ons huisje was maar een korte wandeling vanaf de kust en rook kringelde omhoog uit de schoorsteen.

Ik bleef staan, nam het tafereel voor me in me op dat ik elke dag van mijn zesentwintig jaar had gezien. Eenvoudige houten huisjes met hun verweerde grijze planken, de stenen tempel op de heuvel, visnetten die tussen palen waren opgehangen om te drogen. Hier veranderde nooit iets en dat was precies wat wij nodig hadden. Misschien was dat waarom ik me op elke uitdaging in de kroeg stortte, aan elke wilde zwempartij deelnam, op elk middernachtelijk afspraakje inging.

Omdat ik nooit aan het gevoel had kunnen ontsnappen dat er op een gegeven moment een eind aan zou komen.

Het was zoals gewoonlijk druk op het marktplein toen we daar aankwamen met onze manden vol verse oesters. Thatcher begon meteen onze kraam in te richten terwijl ik de vangst van de dag naar voren zeulde en de oesters in nette rijen over de bedjes van zeewier verdeelde.

‘Als dat niet de Morvaren-tweeling is,’ riep Dorna de bakkersvrouw, die met een mand warme broodjes naar ons toe kwam. ‘Jullie zien er vanmorgen bijzonder uitgeput uit.’

‘Geen idee waar je het over hebt, Dorna,’ antwoordde ik met een grijns. ‘Ik heb er nog nooit zo goed uitgezien.’

Ze lachte, waardoor haar ronde gezicht rimpelde. ‘Het gerucht gaat dat jij en die broer van je gisteravond de Zandbar helemaal leeg hebben gedronken.’

‘Het was maar voor de helft,’ corrigeerde Thatcher haar. Hij kwam naast me staan en plukte een broodje uit haar mand. ‘We bewaren de rest voor vanavond.’

‘Jullie zijn altijd zo attent.’ Dorna schudde vol genegenheid haar hoofd. ‘Jullie vader moet heel trots zijn.’ Ze ging verder naar de volgende kraam en liet de geur van vers brood achter.

De ochtend verstreek in een aangenaam waas van transacties en roddels. Een goede vangst betekende een goede opbrengst en we hadden het beste van de bedden naar de markt gebracht.

Thatcher was geheel voorspelbaar afgedwaald en had mij alleen gelaten om de laatste klanten af te handelen. Ik zag hem aan de overkant van het plein, waar hij tegen een muur leunde en de dochter van de smid een glimlach ontlokte.

Het was even rustig en dat bood me de kans waar ik op had gewacht. Ik dook achter onze kraam de smalle ruimte in tussen de gebouwen, waar niemand me kon zien. Ik keek nog een keer om me heen om er zeker van te zijn dat ik veilig was, keerde mijn handpalmen omhoog en concentreerde me.

De sterren waren niet zichtbaar in het daglicht, maar dat deed er niet toe. Ze waren er altijd, waren altijd met mij verbonden op manieren die ik niet kon verklaren. De vertrouwde tinteling verdoofde mijn vingertoppen, toen volgde de koele golf macht terwijl er piepkleine lichtpuntjes boven mijn palmen verschenen, die in het rond wervelden om een kleine constellatie te vormen.

Ik gaf de lichtjes vorm met mijn gedachten, creëerde een visje dat door de lucht boven mijn handen zwom. Het licht wierp blauwe schaduwen over mijn huid, prachtig en verboden en angstaanjagend tegelijk. Dit was het geheim dat alles kon verwoesten, de kracht waarmee ik was geboren, de reden waarom we Zoutkam nooit konden verlaten.

De haartjes in mijn nek gingen overeind staan en ik balde mijn vuist, doofde de lichtjes. Ik stapte weer het plein op met een onverschillige uitdrukking op mijn gezicht terwijl ik de overgebleven oesters recht legde.

Thatcher verscheen een moment later, de dochter van de smid was ver-

geten. ‘Weer aan het oefenen?’ mompelde hij, zodanig zacht dat alleen ik hem kon horen.

‘Maar een beetje,’ gaf ik toe. ‘Het heeft zich opgebouwd.’

Hij knikte.

Mijn kracht was als een bron die constant werd aangevuld. Als ik die niet op kleine, gecontroleerde manieren verbruikte, zou die uiteindelijk overlopen en dat mocht absoluut niet gebeuren.

‘Wees voorzichtig,’ was het enige wat hij zei.

Ik hoorde echter zijn bezorgdheid. Thatcher had ons hele leven namens mij opgepast, had gelet op tekenen dat er op ons werd gelet, had achterdochtige blikken afgeleid en smoesjes verzonnen wanneer dat nodig was.

‘Dat ben ik altijd.’ Ik stootte zijn schouder aan met de mijne. ‘Trouwens, jij let op me.’

Zo ging het nu al generaties. Stervelingen manifesteerden krachten die ooit enkel aan de goden hadden toebehoord. Het was eeuwen geleden begonnen, toen de sluier tussen het goddelijke en sterfelijke rijk dunner was geworden, waardoor kosmische energie onze wereld binnen was gesijpeld als water door de barsten in een dam. In het begin waren het maar een paar druppels geweest. Kleine geschenken, die nauwelijks opvielen.

Na verloop van tijd werd het lek echter groter. Meer stervelingen begonnen tekenen te vertonen van een goddelijke zegen. Het vermogen om vuur te manipuleren, met dieren te communiceren, wonden te helen met een aanraking. Maar dat soort macht was nooit bedoeld voor sterfelijke handen. Dat viel de goden natuurlijk op. Dat kon toch ook niet anders?

Daarom bedachten zij de Beproevingen der Verheffing. Elk decennium werden degenen met gaven verzameld, op de proef gesteld, gebroken en opnieuw vormgegeven naar het evenbeeld van de goden. Een aantal van hen zou worden verheven om zich bij het pantheon aan te sluiten. De rest zou sterven en hun macht zou weer worden opgeëist door de Aesymar.

Dat was het verhaal dat werd verspreid door de priesters... dat de goden welwillend waardige stervelingen toestonden zich bij hun gelederen aan te sluiten. Wat niet werd vermeld in de verhalen was dat die deelname niet vrijwillig was. Degenen die de ‘eer’ weigerden, werden gewoon meegenomen. Degenen die hun vermogen verborgen werden opgespoord, soms geëxecuteerd als voorbeeld.

Tegen het eind van de middag waren onze manden leeg en onze geldbuidels bevredigend vol. Terwijl we ons kraampje opruimden, viel me op dat het drukker was bij de haven dan normaal. Er kwamen nog meer boten binnen, grotere vaartuigen dan de normale visserssloepen. Met een knoop in mijn maag hield ik de mooie schepen met hun smetteloze zeilen in de gaten. De priesters van de Aesymar arriveerden altijd in zulke vaartuigen, prachtig en verschrikkelijk in hun perfectie.

Ze kwamen voor de Beproevingen, ja, maar ook voor de verplichtingen van elk kwartaal: offergaven verzamelen en ervoor zorgen dat de kustheiligdommen fatsoenlijk werden onderhouden. Sterfelijke dienaren van goddelijke meesters, die geleende autoriteit gebruikten waardoor ze bijna net zo gevreesd werden als de goden zelf.

Thatcher volgde mijn blik en vernauwde zijn ogen iets. ‘Die zijn vroeg gekomen voor het festival.’

Dat woord deed een rilling langs mijn rug trekken, ondanks de warme middagzon. Ik had de naderende datum succesvol weten te negeren, had die uit mijn hoofd gezet als ik eraan had gedacht. Het festival dat het begin van de Beproevingen aangaf was pas over twee weken.

De zoon van de kuiper kwam haastig voorbij, botste bijna tegen onze kraam. ‘Sorry!’ riep hij zonder stil te staan over zijn schouder. ‘Ik moet het Keth vertellen, hij zal met de voorbereidingen moeten beginnen!’

‘Het is prima,’ merkte Thatcher stilletjes op, die mijn spanning oppikte via onze band, die we al hadden sinds onze geboorte. Als we dicht genoeg bij elkaar in de buurt waren, konden onze stemmen langs die verbinding tussen ons reizen. Verder waren het gewoon gevoelens of schimmen van gedachten.

Maar het was niet prima en dat wisten we allebei. Het festival werd altijd voorafgegaan door de zoektocht van de priesters naar degenen met gaven. De Gezegenden, zo werden ze genoemd.

De sfeer bij het avondeten was gespannen. Onze vader, Suliën, had het nieuws over de komst van de priesters al gehoord. Hoewel hij het er niet met zo veel woorden over had, bleek dat uit de extra drankjes die hij inschonk, uit de lijntjes om zijn ogen terwijl hij van Thatcher naar mij keek en weer terug.

‘Goede vangst vandaag,’ merkte hij op, terwijl hij zijn eten wat heen en weer schoof over zijn bord.

‘We hebben alles verkocht,’ bevestigde ik. ‘Ik heb Breen zover gekregen om extra te betalen voor zijn bestelling voor de bruiloft.’

Suliën schonk me een gespannen glimlachje. ‘Dat is mijn meisje, een harde onderhandelaar.’

Thatcher gaf me een zachte schop onder de tafel, een stil signaal.

Ik schudde licht mijn hoofd. Ik wist wat hij wilde dat ik zou zeggen, maar ik was niet van plan het ter sprake te brengen. In plaats daarvan vertelde ik over Dorna’s roddels van de markt, wat mijn vader onwillekeurig een lachje ontlokte.

‘Dus, de priesters...’ zei Thatcher opeens met een blik naar mij.

Suliën verstrakte de hand om zijn beker zodanig dat ik dacht dat die kapot zou springen.

‘Ze zijn vroeg dit jaar,’ voegde ik eraan toe toen hij niets zei.

‘Dat is onvermijdelijk,’ antwoordde hij uiteindelijk zacht en verbeterd. Hij vulde zijn beker weer, morste druppels donkere wijn die op de houten tafel wel bloed leken. ‘Het festival is binnenkort. Ze komen altijd.’

‘Maar nu twee weken te vroeg.’ Ik kon het niet laten. ‘Dat is ongebruikelijk.’

Suliën dronk in één teug de helft van zijn beker leeg. ‘Niets aan hen is gebruikelijk. Niets aan hen is juist.’

De verbittering in zijn stem deed ons allemaal even zwijgen. We hadden het zelden zo direct over de goden, over wat er met onze moeder was gebeurd.

‘Wat als we vertrekken?’ stelde ik zachtjes voor, niet voor het eerst. ‘Als we ergens anders heen gaan.’

‘Waarheen dan?’ Suliën lachte zonder enige humor. ‘Naar de steden? Waar er door elke straat priesters lopen? De bergen? Waar elke reiziger met argusogen in de gaten wordt gehouden? Hier zijn we tenminste gewoon oesterboeren... Niemand kijkt hier vreemd van ons op.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Dit piepkleine dorpje komt het dichtst in de buurt van veiligheid voor jullie.’

Zijn woorden hingen als een doodvonnis in de lucht. Ik staarde naar mijn bord, mijn trek was verdwenen.

Thatcher pakte onder de tafel mijn hand vast en kneep er kort in als teken van solidariteit.

‘Hij verdient het niet nog steeds deze macht over ons te hebben,’ fluis-

terde ik. De woede die ik normaal zorgvuldig verborg laaide heet op. ‘Na wat hij haar heeft aangedaan.’

Suliën keek me abrupt aan, maar er verscheen een zachtere blik in zijn ogen door wat hij ook op mijn gezicht zag. ‘Nee,’ bevestigde hij stilletjes. ‘Dat verdient hij niet.’

Ze was zevenentwintig jaar geleden landinwaarts gereisd voor de zonnewende. De grootse tempel daar had duizenden mensen aangetrokken voor de afdaling van de god. Zij was met de andere jonge mensen van het dorp meegereisd, in de hoop zegeningen te ontvangen voor het huwelijk en gezonde kinderen, had nooit verwacht dat ze de aandacht zou trekken van een lid van de Twaalf. Ze was gewoon nog een trouwe aanbidder geweest in de menigte toen hij in al zijn glorie was gearriveerd, toen een jonge vrouw drie dagen kon verdwijnen en haar reisgenoten werd verteld dat ze ziek was geworden en bij tempelgenezers verbleef.

Suliën had verteld dat ze nooit over die verloren dagen had gesproken. Zelfs niet met hem. Toen ze echter stilletjes met lege ogen was teruggekeerd naar Zoutkam, toen de ochtendmisselijkheid maanden later kwam, had hij de waarheid achterhaald.

Er was maar één lot voor een sterfelijke vrouw die een halfbloed baarde: de dood. In elk geval in Elaren.

Er was maar één moeder die ooit de geboorte had overleefd en die had in het godenrijk plaatsgevonden.

Er viel een zware stilte aan tafel, die enkel werd verbroken door het zachte knetteren van het vuur. Ik voelde het gewicht van niet uitgesproken angsten die eindelijk erkend wilden worden, hetzelfde gesprek waar we al jaren omheen dansten.

‘Je weet wat je me hebt beloofd,’ merkte Suliën zacht op. Hij keek me over het tafelblad heen aan. Het was geen vraag.

Het voelde alsof mijn keel iets werd dichtgeknepen. ‘Dat weet ik nog.’

‘Geef jezelf nooit bloot.’ Zijn stem brak. ‘Dat zou ik niet overleven. Niet na wat het je moeder heeft gekost om je alleen maar op de wereld te zetten.’

Die belofte had ik jaren geleden gedaan, toen mijn macht zich had gemanifesteerd. Suliën had me laten zweren op de nagedachtenis van onze moeder dat ik de priesters nooit zou opzoeken, nooit zou onthullen wat ik kon doen. De man die ons als zijn eigen kinderen had opgevoed, die meer dan wie ook van onze moeder had gehouden... Ik kon zijn hart niet breken.